

faling, jeg paa Udvalgets Vegne kom med. Jeg sagde nemlig i Slutningen af min Tale angaaende dette Spørgsmaal (Folketingstidenden for 1895—96 Sp. 5220): „Udvalget tillader sig at foreslaa dette Andragende henvist til Ministerens Overvejelse“ — altsaa kun til Overvejelse. Folketinget har aldrig nogen Sinde erkendt, at vi uden videre burde henvise denne Sag, men vi henviste den kun til Overvejelse — „om der er noget at gøre ved denne Sag — fortsatte jeg da — kan Ministeren overveje, vi faa vel nok noget at høre om den senere“. Jeg vil gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er hele den varme anbefaling, jeg den Gang gav Andragendet paa Udvalgets Vegne. Lad os nu se, hvad Ministeren har svaret paa det Punkt. Vi have jo ikke uden videre turdet henvise Sagen, vi have ikke fuldt ud turdet knytte Rigsdagen til den, men henviste den til Ministerens Overvejelse, og det betyder jo det samme som en Undersøgelse. Ministerens Svar kan læses i Tillæg B. for 1896—97 Sp. 19 nederst. Efter de almindelige, indledende, formelle Bemærkninger kommer der et Par Linier, hvori Pointen i Svaret ligger. Svaret, som jeg med den ærede Formands Tilladelse skal oplæse, kom fra daværende Indenrigsminister Hørring. Det er dateret den 10de Oktober 1896 og lyder saaledes: „Saaledes foranlediget skal man tjenstlig melde, at man har tilkendegivet Andragerne, at da Stationen ved Moselund ikke vil kunne nedlægges uden Tilsidesættelse af berettigede Interesser, og da det paa Grund af den korte Afstand — ikkun $\frac{1}{6}$ Mil — ikke vil være økonomisk forsvarligt at etablere en fuldstændig Station saavel ved Engsvang som ved Moselund, har Ministeriet ikke set sig i Stand til at imødekomme Andragendet.“ Det er det Svar, som Ministeriet gav paa den lempelige og vage anbefaling, jeg, efter Ordre fra Udvalget naturligvis, gav denne Sag i sin Tid, da den var til Behandling her i Tinget.

Naar der saa kommer et nyt Andragende, og Forholdene væsentlig ere de samme som den Gang, har jeg intet Haab om, at vi ved en Henviisning skulde kunne være i Stand til at omstemme Ministeren. Her foreligge virkelig ikke de Grunde, vi kunde komme med over for Hylke, og heller ikke de Grunde, jeg tillod mig at komme med f. Eks. over for Vridsløse. Forholdene foreligge altsaa saaledes, at Stationen kan der ikke være Tale om at flytte, efter at den har ligget der saa mangfoldige Aar, det kan godt være, at den

ligger meget uheldigt der, men den ligger nu en Gang og har ligget der i mange Herrens Aar — det var vistnok i 1873, vi fik denne Bane og Stationen blev anlagt. Efter at den nu har ligget der i saa mange Aar, og der kun er $\frac{1}{6}$ Mil hen til det Sted, hvor der skulde lægges en ny Station, og efter at der ikke er kommet væsentlig ny Grunde til, kan jeg ikke sige andet, end at Finansudvalget og Tinget kun kunne svække deres Indflydelse ved at henvise et Andragende, der ikke kan motiveres bedre. Det er de Bemærkninger, jeg har villet tillade mig at gøre allerede paa Sagens nuværende Stadium og uden at begaa nogen Indiskretion, turde jeg maaske sige, at ganske vist er der 3 Medlemmer i Finansudvalget, der ere gaaede med til at anbefale denne Sag, men jeg tror at turde sige, at de gjorde det grumme nødig. Der har vist været andre Kræfter i Bevægelse for at faa dem til det, for det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) er ikke noget særlig stridbart Medlem i saadanne Ting, naar han ikke har særlige Grunde. Det ærede Medlem anbefalede det saa godt han kunde, det indrømmer jeg, men der er ikke særlig Grund for os til at træde i Skranken for det, da vi ikke ere i Stand til at fremkomme med stærkere Grunde end sidst, og da stillede vi os meget vagt til Sagen, saaledes som jeg her har læst op af Rigsdagstidenden. Det er beklageligt for den paagældende Egn, det indrømmer jeg, det er meget kedeligt, at Forholdene ere saadanne, men det vil vel sagtens gaa der som andre Steder, at naar der er sat en tilstrækkelig Mængde Penge, som der har været gjort i mange Aar, ind paa at faa Veje til det paagældende Sted, blive Forholdene meget taaleligere, end de have været til at begynde med, og derfor kan jeg ikke anbefale Tinget at følge Mindretallet i at henvise denne Sag, for jeg kan ikke indse, vi kunne faa noget ud af den, og jeg vil ikke være med til at forsvare ubetinget, at vi anlægge en Holdeplads $\frac{1}{6}$ Mil fra den Station, der er der nu. Derfor maa jeg anbefale det ærede Medlem, at han følger de Antydninger, han i Slutningen af sit Foredrag kom med, at bede sine Venner i Finansudvalget, som have stillet denne Ændring, om at tage den tilbage. Jeg tvivler paa, at den ærede Minister skulde være særlig lysten efter at være med paa det. Det er de Modbemærkninger, jeg i alt Fald foreløbig har at gøre; jeg synes, at jeg ved tidligere Udtalelser baade af mig og af Ministeriet har begrund-